

El sintagma fonològic: interaccions entre eurítmia i sintaxi*

Introducció

L'objectiu d'aquest treball consisteix a mostrar com les unitats d'emissió, els sintagmes fonològics, es reestructuren en unitats més llargues per la interacció de dos tipus de regles: unes que segueixen l'estructura sintàctica i unes altres que vénen determinades per l'eurítmia.

D'ençà de la publicació de *The Sound Pattern of English*, de Noam Chomsky i Morris Hale (1969), es partia de la base que els constituents de l'estructura sintàctica superficial no solament determinaven el contorn accentual de les frases, sinó també les unitats d'emissió del discurs. A partir dels treballs de Selkirk (1980), Nespor / Vogel (especialment 1986), Vogel / Kenesei (1990), Liberman / Prince (1975 i 1977), Liberman (1967), Kiparski (1977) i d'altres, es parteix de la formulació d'un component prosòdic a partir del qual podem explicar millor les relacions entre sintaxi i fonologia.

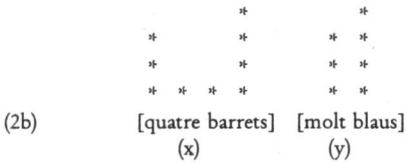
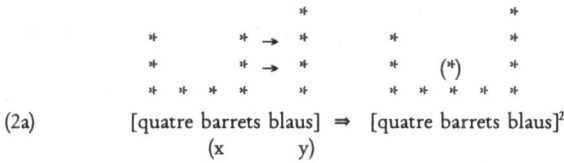
La meva proposta, ara i aquí, consistirà a mostrar en quins casos dos sintagmes fonològics es poden reestructurar en un de sol, quines de les reestructuracions possibles estan determinades per l'estructura sintàctica, i quines estan determinades per l'eurítmia. Per tal de dur-ho a terme, ens basarem en dades que presentin un (o més) xocs accentuals, perquè sabem que la resolució dels xocs només es pot realitzar quan entre les síl·labes que hi estan implicades no hi ha cap frontera de sintagma fonològic.¹ Per exemple:

- (1) [quatre barrets] [blaus]
(x) (y)

Si els sintagmes (x) i (y) no es poguessin reestructurar en un de sol, l'accent de *blaus* no podria absorbir el de *barrets*, tal com veiem a (2):

* Aquest treball ha estat possible gràcies als ajuts següents: CIRIT (CS93-5005) i DGICYT (PB93-0893-C04-03).

¹ Vegeu Oliva / Serra 1990.

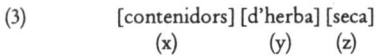

Efectivament a (2a), l'accent de *blaus* ha absorbit el de *barrets* perquè entre les dues síl·labes tòniques no hi ha frontera de sintagma fonològic, mentre que a (2b) l'accent de *molt* no pot absorbir el de *barrets*, perquè hi ha la frontera esmentada. Per tant és l'accent de *blaus* que absorbeix el de *molt*. Els dos sintagmes (x) i (y) no es poden reestructurar, segons Nespors / Vogel (1986), perquè el segon sintagma es ramifica per l'esquerra.³

La resolució dels xocs accentuals, doncs, és un domini perfecte per poder reconèixer on es situen les fronteres i si els dos sintagmes implicats en el xoc es reestructuren o no.

Dades contradictòries

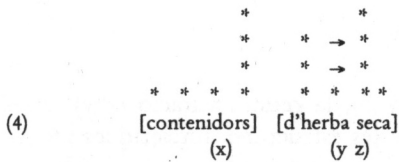
El primer que hem d'examinar és l'existència de dades contradictòries. Vegem doncs, els següents exemples:

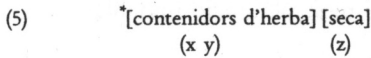
L'exemple (3) ens mostra que (z) és el primer complement d'(y), i que, per tant, ambdós sintagmes es poden reestructurar. Això permetrà resoldre el xoc accentual entre (x) i (y), tal com veiem a (4):

² La resolució dels xocs pot crear valls accentuals, que s'han d'omplir reaccentuant. Per tal de distingir els batecs corresponents a una reaccentuació, els marcarem parentitzats.

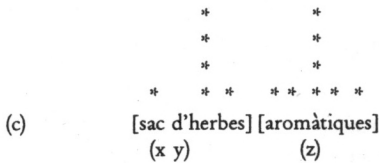
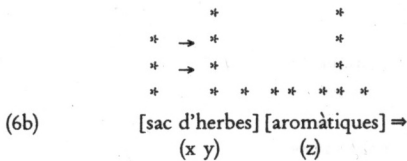
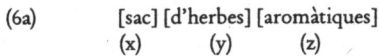
³ Més endavant ja veurem que aquesta explicació no és del tot exacta.

Aquí hem observat com el xoc accentual es resol amb la desaccentuació de la primera síl·laba d'*herba* i no pas amb la darrera de *contenidors*, cosa que mostra, doncs, que ambdós mots no poden pertànyer al mateix sintagma fonològic, mentre que *herba* i *seca* han de poder-hi pertànyer, ja que l'accent de *seca* ha absorbit el d'*herba*. Una reestructuració com la que veiem a (5), doncs, és inviable:

Examinem ara una estructura sintàctica idèntica a l'exemple que hem vist, però formada per mots diferents:

Cal recordar també que l'entonació ascendent del penúltim sintagma, en una elució no marcada, dóna suport al que acabem de dir, i també cal recordar que si bé (4) és possible, també ho és (7), tot i que el xoc al nivell 3 no es pot resoldre:

- (7) [sac] [d'herbes aromàtiques]
(x) (y z)

Però, en canvi, com ja hem vist abans a (5), la reestructuració (x y) (z) és completament inviable. Amb altres mots: les estructures sintàctiques idèntiques de (3) i (6) no tenen les mateixes possibilitats de reestructuració dels seus sintagmes fonològics. L'explicació és que si bé les estructures sintàctiques són idèntiques, no ho són, en canvi, les prosòdiques.

Més exemples de dades contradictòries

Examinem seguidament projeccions màximes amb dades contradictòries. A (8-11), veiem exemples amb reestructuració possible, mentre que a (12-15), d'estructures idèntiques, veiem exemples de reestructuració inviable:

- (8a) sn [sadj sp]: [jocs] [fàcils] [de guanyar] ⇒
(8b) [jocs fàcils] [de guanyar]
- (9a) sv [sn sp]: [beu] [vi] [de Califòrnia] ⇒
(9b) [beu vi] [de Califòrnia]
- (10a) sadj [sp sadj]: [ple] [d'or] [treballat] ⇒
(10b) [ple d'or] [treballat]
- (11a) sn [sp sadj]: [sac] [d'herbes] [aromàtiques] ⇒
(11b) [sac d'herbes] [aromàtiques]
- (12a) sn [sadj sp]: [ciudadà] [abjecte] [d'ànima]⁴ ⇒
(12b) [ciudadà abjecte] [d'ànima]
- (13a) sv [sn sp]: [adquirir] [vi] [de marca] ⇒
(13b) [adquirir vi] [de marca]
- (14a) sadj [sp s adj]: [carregat] [d'obres] [d'art] ⇒
(14b) [carregat d'obres] [d'art]
- (15a) sn [sp sadj]: [contenedor] [d'herbes] [seques] ⇒
(15b) [contenedor d'herbes] [seques]

⁴ Observeu que en aquest exemple, l'accent del primer mot no pot desaparèixer ni en el cas d'una pronunciació que faci l'elisió de la primera vocal de l'adjectiu «abjecte».

La impossibilitat de reestructuració dels exemples (12-15) no es fa visible només a causa de la impossibilitat de resoldre el xoc accentual, sinó també per la impossibilitat de l'entonació ascendent al penúltim sintagma, que és la que li correspondria en el cas que la reestructuració fos possible.

Proposta

La meua proposta per solucionar aquesta aparent contradicció consisteix a examinar els períodes rítmics que es generen a cada sintagma, ja que la possibilitat o no possibilitat de reestructuració dependrà, com ja veurem, de la naturalesa d'aquests períodes.

Examinem en primer lloc els nivells de les xarxes mètriques dels exemples considerats a (6-9). Per simplicitat no les mostrarem totes, perquè examinant-ne una de cada grup és ja suficient. Agafarem, doncs, els exemples (6) i (10), que renumerem com a (14) i (15). Als exemples (b), per simplicitat, ja hi hem aplicat les regles de desaccentuació i, si cal, de reaccentuació (vegeu nota 2), per salvar el Principi d'Alternança Rítmica (PAR).

	* *	* *	Nivell 3
	* * *	* *	Nivell 2
	* * * (*) * *	* (*) *	Nivell 1
	* * * * * *	* * * * * *	Nivell 0
(14a)	[jocs] [fàcils de guanyar]	(b) [jocs fàcils] [de guanyar]	
	* *	* *	Nivell 3
	* *	* *	Nivell 2
	* *	* *	Nivell 1
	* * * * * * *	* * * * * * *	Nivell 0
(15a)	[ciudadà] ['bjecte d'ànima]	(b) [ciudadà 'bjecte] [d'ànima]	

Observant ara (14-15), veiem que s'originen unes distàncies entre batec i batec que varien entre els diferents nivells. Anomenarem aquestes distàncies «períodes rítmics». A partir de qualsevol xarxa mètrica, els períodes rítmics es poden capturar a cada nivell sense cap problema. Així, doncs, especifiquem els que pertanyen als exemples (14b-15b) a (16-17), posant atenció als nivells pertinents, que són el 2 i el 3.

(16) Nivells 2 i 3: < 2 > < 4 >

(17) Nivells 2 i 3: < 4 > < 2 >

La impossibilitat de reestructurar com a (15b) ens és explicada per (17). Si una reestructuració comporta un període rítmic més llarg a l'esquerra d'un de més curt, no es pot dur a terme. I viceversa: si una reestructuració comporta un període rítmic més llarg a la dreta d'un de més curt, la reestructuració és possible. També és possible si els períodes rítmics tenen la mateixa llargada. Si ara apliquem aquesta regla a tots els exemples de (6-9) i (10-13), veurem clarament com es compleix.

- (18a) Exemple (7): Nivells 2 i 3: < 2 > < 4 >
 Exemple (8): Nivells 2 i 3: < 2 > < 3 >
 Exemple (9): Nivells 2 i 3: < 2 > < 4 >
- (18b) Exemple (10): Nivells 2 i 3: * < 4 > < 2 >
 Exemple (11): Nivells 2 i 3: * < 4 > < 2 >
 Exemple (12): Nivells 2 i 3: * < 5 > < 2 >

Barreres sintàctiques

Fins ara hem examinat, per parelles, estructures sintàctiques idèntiques (les de 8-15). El pas següent serà observar l'existència d'altres estructures sintàctiques que imposen una barrera per reestructurar els sintagmes fonològics, fins i tot en el cas que la reestructuració originés més eurítmia que no pas la manca de reestructuració. Observem-ne alguns casos. A (19) podem veure que els nivells 2 i 3 no coincideixen. El nivell 3 mostra més eurítmia que el 2. Si els poguéssim reestructurar, generariem més eurítmia; però la sintaxi no ho permet, ja que «d'ulls angelicals» és una frase reduïda:

- (19a) [un nen] [d'ulls] [angelicals] ⇒ [un nen] [d'ulls angelicals]
< 2 >	< 5 >	Nivell 3		
< 2 >	< 1 >	< 4 >	Nivell 2	
< 2 >	< 1 >	< 2 >	< 2 >	Nivell 1
- (19b) ⇒ [un nen d'ulls] [angelicals]
< 3 >	< 4 >	Nivell 3		
< 3 >	< 4 >	Nivell 2		
< 1 >	< 2 >	< 2 >	< 2 >	Nivell 1

No tinc, de moment, res a dir sobre el fet que la sintaxi bloquegi la reestructuració de (19b), llevat del fet que tothom sap que hi està implicada una frase reduïda. Tot i que als nivells 1, 2 i 3 presenten més eurítmia que

no pas a (19a), la reestructuració és inviable. Vegem ara més exemples diferents:

	Nivell 3
$\langle 3 \rangle$ $\langle 2 \rangle$ $\langle 4 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ $\langle 2 \rangle \langle 1 \rangle \langle 3 \rangle$ *	Nivells 1 i 2
(20a)	[aquest gerro] [va] [sota la taula] ⇒

	Nivell 3
$\langle 3 \rangle$ $\langle 6 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ $\langle 3 \rangle \langle 3 \rangle$ * * * * * * * * * * * * * * * * * *	Nivells 1 i 2
(20b)	[aquest gerro] [va sota la taula]

Aquí podem veure com guanyem eurítmia als dos nivells, el 2 i el 3, amb el pas de (20a) a (20b). Observem ara (21):

	Nivell 3
$\langle 3 \rangle$ $\langle 2 \rangle$ $\langle 4 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ $\langle 2 \rangle \langle 1 \rangle \langle 3 \rangle$ *	Nivells 1 i 2
(21a)	[la Maria] [riu] [sota la taula]

	Nivell 3
$\langle 3 \rangle$ $\langle 6 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ $\langle 3 \rangle$ * * * * * * * * * * * * * * * * * * *	Nivells 1 i 2
(21b)	[la Maria] [riu sota la taula]

Aquí veiem que l'estructura sintàctica de (20) permet l'agrupació del verb i la preposició en el mateix sintagma fonològic, mentre que les estructures sintàctiques de (21) bloquegen la mateixa operació, tot i que obtenim una eurítmia molt més forta a ambdós nivells. Efectivament l'accent de «va» a

(20b) queda absorbit pel de «sota»; però l'accent de «riu» a (21b) no pot realitzar la mateixa absorció. La sintaxi, doncs, es nega a ser alterada per una regla d'eurítmia (la que esborra el xoc accentual entre el verb i la preposició a ambdues frases).

L'exemple (21a) mostra els tres sintagmes fonològics de la frase amb el xoc accentual entre «riu» i «sota», que no es pot resoldre. En aquest cas la resposta és simple: ho podem fer a (20a) perquè «sota la taula» és un complement exigít pel règim del verb, mentre que «sota la taula» a (21a) exerceix una funció de complement circumstancial.

La prova del que acabem de dir ens la dóna el fet que (22a) no és una frase possible, mentre que (22b) ho és:

- (22a) ^ˈaquest gerro va
(22b) la Maria riu

El que acabem de veure és anàleg a la diferència entre (2) i (19): «un sac d'herbes aromàtiques» i «un nen d'ulls angelicals». La diferència de les seves estructures sintàctiques es fa visible a (23a-b):

- (23a) un sac d'herbes
(23b) ^ˈun nen d'ulls

Queda, doncs, un camí obert a la investigació per tal de descobrir quines són les estructures sintàctiques que bloquegen la reestructuració fins i tot en aquells casos on aquesta obtindria més eurítmia.

Regles de reestructuració

Arran de tot el que acabem de veure, podríem intentar de formular les regles que regeixen les reestructuracions dels sintagmes fonològics:

- (24) REGLA I: Dins la projecció màxima més dominada de totes, un sintagma fonològic (z) *no ramificat amb cap especificador tònic*, on (z) és el primer element d'un nucli (y), s'hi reestructura (obligatòriament quan hi ha adjacència estricta d'accents, i opcionalment en els altres casos).

Podem veure exemplificada la Regla I als casos següents. Els sintagmes entre claudàtors són els reestructurats, i el xoc es pot resoldre sempre.

- (25a) una ampolla [de vi blanc]
 (25b) comprarem [anells d'or]
 (25c) en Joan [beu aigua]

(26) REGLA II: En el mateix context que (24), quan no hi ha adjacència estricta d'accents entre (y) i (z), (y) es reestructura amb el sintagma fonològic de la seva esquerra (x), sempre que aquesta reestructuració generi més eurítmia que (y z), i sempre que la sintaxi no presenti cap barrera.

Podem veure exemplificada la Regla II als exemples següents:

- (27a) en Joan [beu aigua] de la font
 (27b) [un sac d'herbes] aromàtiques
 (27c) [ple d'homes] estúpids

Naturalment aquestes dues regles ja ens permeten de donar una explicació a un exemple com (28):

- (28) en Joan [prefereix] [cervesa] [negra]
 (x) (y) (z)

La Regla I de (24) ens diu que aquí (y) i (z) poden reestructurar-se opcionalment. La Regla II de (26) ens diu que (x) i (y) podrien reestructurar-se amb la condició de generar més eurítmia. La reestructuració (x y) donaria els períodes rítmics del nivell 3 que veiem a (29):

- (29) < 5 > < 2 >
 *en Joan [prefereix cervesa] [negra]
 (x) (y) (z)

La reestructuració, per tant, no es pot dur a terme. La tercera regla és la següent:

- (30) REGLA III: En el mateix context que (24), un sintagma fonològic (z) ramificat amb un especificador tònic, o amb un SP amb la P tònica, que sigui el primer component d'un nucli (y), s'hi pot reestructurar només quan (y) està dominat per un SV, i només quan la reestructuració genera més eurítmia.

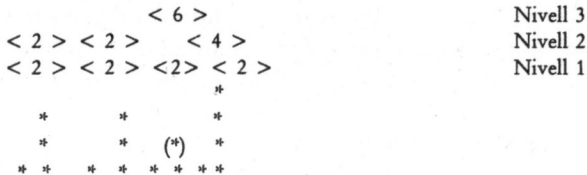
Vegem-la aplicada a l'exemple (31):

- (31a) $\begin{array}{r} < 3 > < 2 > < 4 > \\ < 3 > < 2 > < 1 > < 3 > \\ * & * & * \\ * & * & * & * \\ * & * & * & * \\ * & * & * & * & * \\ \end{array}$ Nivell 3
Nivells 1 i 2
- [l'Enriqueta] [diu] [moltes mentides] ⇒
- (31b) $\begin{array}{r} < 3 > < 6 > \\ < 3 > < 3 > < 3 > \\ * & * & * \\ * & * & * \\ * & * & * & * \\ * & * & * & * & * \\ \end{array}$ Nivell 3
Nivell 2
- [L'Enriqueta] [diu moltes mentides]

L'exemple (31) mostra una reestructuració on un complement directe amb un especificador tònic és capaç d'absorbir l'accent del verb. La ramificació a l'esquerra, doncs, no és la raó per la qual (y z) no es puguin reestructurar.⁵ Curiosament no podem dur a terme la mateixa operació quan no tenim la projecció dominada per SV (Posem entre parèntesis la reaccentuació del nivell 1):

- (32a) $\begin{array}{r} < 3 > < 5 > \\ < 3 > < 1 > < 4 > \\ < 1 > < 2 > < 1 > < 2 > < 2 > \\ * & * \\ * & * & * \\ (*) * * (*) * \\ * & * & * & * & * & * \\ \end{array}$ Nivell 3
Nivell 2
Nivell 1
- [aquell nen] [tan intelligent] ⇒

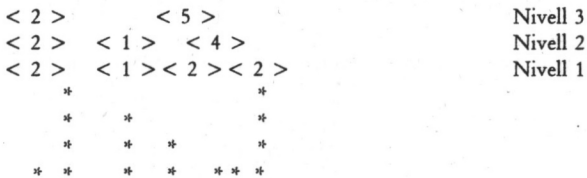
⁵ Cosa que contradiu Nespor / Vogel quan afirmen que les ramificacions a l'esquerra bloquegen la reestructuració.

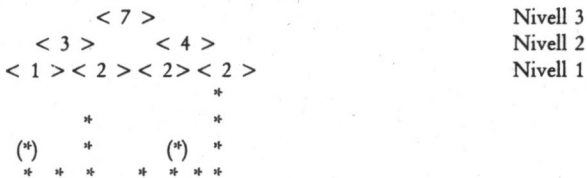
(32b) [aquell nen tan intel·ligent]

En aquest exemple veiem la impossibilitat de reestructurar ambdós sintagmes perquè no estan dominats per un SV. Tanmateix ens hem de fixar en el fet que la reestructuració hauria generat més eurítmia, fins i tot al nivell 1, que també hem especificat.

L'exemple (33) ens mostra que la Regla III tampoc no es pot aplicar a una projecció dominada per SADJ:

(33a) [llançat] [contra els enemics] ⇒

(33b) [llançat contra els enemics]

És obvi que no podem confondre aquests casos on la reestructuració està bloquejada amb els sintagmes fonològics que provenen d'un SP; com veiem als exemples següents:

(34a) [entre totes les dones]

(34b) [contra setze persones]

En aquests casos, és obvi que es tracta d'un sol sintagma fonològic, i que, per tant, és lògic que l'especificador tònic sigui capaç d'absorbir l'accent de la preposició. Estem, doncs, en un cas del tot diferent.

El paper corrector de l'eurítmia

Fins al moment present, hem vist que en la reestructuració dels sintagmes fonològics hem de tenir en compte el paper determinant de les estructures sintàctiques en un doble vessant: aquelles que permeten una correcció eurítmica i aquelles que no la permeten. Hem vist també que l'element corrector, l'eurítmia, ve determinat per la distància entre els batecs a diferents nivells, una vegada s'ha realitzat la resolució dels xocs accentuals. Ara ens queden per examinar els casos fronterers, és a dir: aquells casos on les dues possibilitats de reestructuració (x y) (z) o bé (x) (y z) presenten diferents possibilitats d'eurítmia, i en conseqüència podrien permetre d'establir una gradació eurítmica.

Per il·lustrar aquest punt, agafarem com a exemple un SV:

(35a)	[comprarem] [vi] [blanc]	⇒ [comprarem] [vi blanc]
(35b)		⇒ ^ˈ [comprarem vi] [blanc]
(36a)	[beurem] [vi] [blanc]	⇒ [beurem] [vi blanc]
(36b)		⇒ * ^ˈ [beurem vi] [blanc]
(37a)	[bec] [vi] [blanc]	⇒ [bec] [vi blanc]
		⇒ ^ˈ [bec vi] [blanc]
(38a)	[comprarem] [vi] [rosat]	⇒ [comprarem] [vi rosat]
(38b)		⇒ ^ˈ [comprarem vi] [rosat]
(39a)	[beurem] [vi] [rosat]	⇒ [beurem] [vi rosat]
(39b)		⇒ ^ˈ [beurem vi] [rosat]
(40a)	[bec] [vi] [rosat]	⇒ [bec] [vi rosat]
(40b)		⇒ [bec vi] [rosat]

Fins aquí, la dada més interessant és que de tots els exemples (b), només (40b) és viable, perquè és l'únic que presenta eurítmia. Efectivament, els períodes rítmics són idèntics: <2> + <2>, mentre que als exemples (b) anteriors, tots els segons períodes rítmics són més llargs que el primer.

Vegem ara la segona sèrie d'exemples següents:

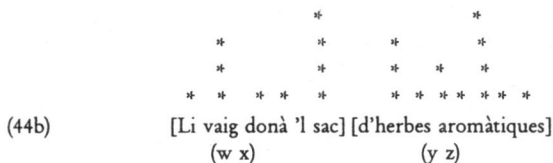
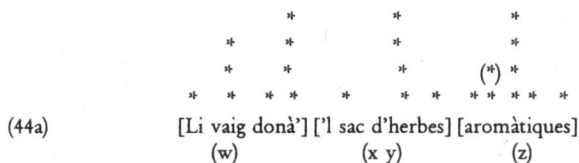
(41a)	[bec] [vi] [de Figueres]	⇒ ?[bec] [vi de Figueres]
(41b)		⇒ [bec vi] [de Figueres]
(42a)	[beurem] [vi] [de Figueres]	⇒ ?[beurem] [vi de Figueres]
(42b)		⇒ [beurem vi] [de Figueres]
(43a)	[comprarem] [vi] [de Figueres]	⇒ [comprarem] [vi de Figueres]
(43b)		⇒ [comprarem vi] [de Figueres]

En aquests tres exemples veiem un fenomen bastant interessant, esmentat més amunt, i que fa referència a la gradació eurítmica: crec que tant els exemples (a) com els (b) poden ser acceptables; però (41b) i (42b) són clarament preferibles per raons eurítmiques: és a dir: els exemples (b) tenen el xoc resolt, mentre que els (a) no. A més a més de tenir eliminat el xoc, els períodes rítmics més llargs estan a la dreta dels més curts. El problema és que (43) presenta un conflicte entre la resolució del xoc, per una banda, i l'eurítmia per l'altra. (43a) presenta un xoc a nivell 3, però té el període rítmic llarg a la dreta, mentre que (43b) no presenta xoc, però té el període més llarg a l'esquerra. No tinc encara res segur a dir sobre això; però penso que la gramàtica ha d'admetre les dues possibilitats, per tal que l'elocució del sintagma pugui triar entre l'alternativa següent: preferència per l'estructura sintàctica o bé preferència per l'eurítmia, representada aquí només per l'eliminació del xoc, no pas per la llargada dels períodes rítmics. A (43a), els períodes rítmics al nivell 3 són <3> <4>; però hi ha xoc al nivell 2, mentre que a (43b) hi ha eliminació del xoc, però els períodes rítmics són <4> <3> al nivell 3. D'aquí ve que no hagi marcat cap dels dos exemples amb l'asterisc d'agramaticalitat.

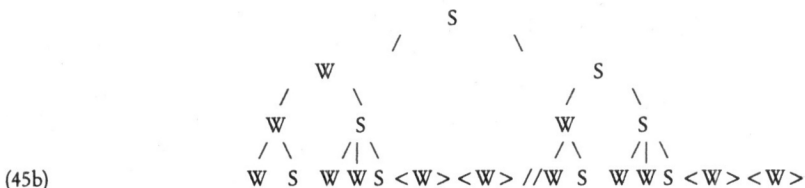
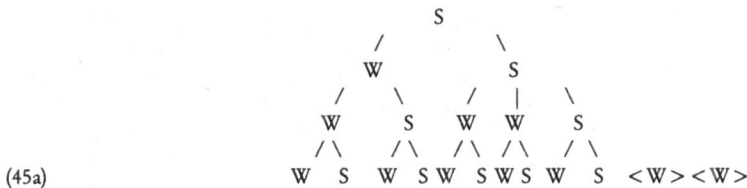
Un exemple de la mètrica catalana

Un exemple anàleg al (6), que hem vist al començament d'aquest treball, ens pot mostrar que les dues reestructuracions són possibles perquè cada una podria ser un vers mètric relacionat a dos models de versos decasíl·l·bics. Vegem-ho. La frase és: «Li vaig donar el sac d'herbes aromàtiques». A (44a), la seqüència es podria correspondre a un decasíl·lab *a minore* o *a maiore*. Tant en un com a l'altre l'única cosa que necessitem és que l'accent de la sisena síl·laba absorbeixi el de la cinquena, la qual cosa evidencia que la reestructu-

ració és possible. Exemplifiquem la correspondència amb el decasíl·lab *a minore*, tal com el veiem a (45a). I a (44b) l'única cosa que ens interessa demostrar és que entre la cinquena i la sisena hi hagi una frontera de sintagma per tal que es mantingui l'accent de la cinquena. En aquest cas, la seqüència es correspon perfectament amb el model del decasíl·lab cesurat, que veiem a (45b)

Els models de vers a què es correspondrien aquests dos exemples són els que veiem a (41a) i (41b) respectivament:

L'única cosa addicional que necessitem per fer correspondre (40b) amb (41b) és una inversió iàmbica al començament del segon hemistiqui, cosa que no afecta en absolut l'argumentació que estem duent a terme.

La metricitat dels dos versos, en relació al seu model, mostra la viabilitat d'ambdues reestructuracions.

Un exemple anàleg al (19), en canvi, no permetria fer la mateixa operació perquè no ens donaria un vers mètric, si el model fos un decasíl·lab *a maiore* o *a minore*. Amb el primer no s'hi podria correspondre perquè l'accent de la sisena síl·laba no pot absorbir el de la cinquena, ja que hi ha una frontera de sintagma fonològic que s'ha de mantenir. I amb el segon, necessitaríem que la quarta síl·laba mantingués l'accent, cosa impossible perquè mai no hi pot haver una frontera de sintagma fonològic entre un determinant i un nom. L'exemple, anàleg al (19), a què em refereixo és el (46):

(46) amb tots aquells nens d'ulls angelicals

Aquesta seqüència, en canvi, es podria relacionar com a vers amb el model (45b), però relacionat amb el (44a) donaria com a resultat un vers coix, perquè la síl·laba «d'ulls» no pot absorbir l'accent de «nens», ja que pertanyen a sintagmes fonològics diferents i no es poden reestructurar en un de sol. La causa és la barrera sintàctica que imposa la frase reduïda «d'ulls angelicals».

Resumint: aquest és el resultat de les nostres investigacions sobre la unitat d'emissió del discurs. El que cal fer a partir d'ara és generalitzar-lo al màxim; però no voldria acabar sense precisar que les qüestions que hem estudiat intenten reflectir una prosòdia que encara forma part de l'estudi de la competència, i no pas de l'execució. Naturalment, aquests resultats poden ser modificats segons la *performance* que es dugui a terme. L'estudi de qüestions com focalitzacions, èmfasis, preferència pels ritmes ternaris o binaris, i molts aspectes més, així com fins a quin punt el model d'un vers determinat pot modificar les regles prosòdiques, l'estudi de tots aquests aspectes queda encara pendent; però naturalment tot això és dependent de l'estudi de la competència, que n'és la seva base.

Bibliografia

Chomsky, Noam / Halle, Morris (1969): *The Sound Pattern of English*, New York: Harper and Row.

- Kiparsky, Paul (1976): «Stress, Syntax and Meter», dins: *Language* 51, pàgs. 577-616.
- Liberman, Mark / Prince, Alan S. (1975): «The Entonational System of English», tesi doctoral, Massachusetts: Massachusetts Institute of Technology; Indiana University Linguistic Club.
- Liberman, Mark / Prince, Alan S. (1977): «On Stress and Linguistic Rhythm», dins: *Linguistic Enquiry* 8, pàgs. 249-336.
- Nespor, Marina / Vogel, Irene (1986): *Prosodic Phonology*, Dordrecht: Foris.
- Nespor, Marina / Vogel, Irene (1989): «On Clashes and Lapses», dins: *Phonology* 6, pàgs. 69-116.
- Oliva, Salvador (1991): *La mètrica i el ritme de la prosa*, Barcelona: Quaderns Crema.
- Oliva, Salvador / Serra, Pep (1990): «Stress Resolution within the Phonological Phrase in Spanish and Catalan», comunicació oral a la Girona Summer School of Linguistics, Universitat de Girona.
- Selkirk, Elizabeth (1984): *Phonology and Syntax: the Relation between Sound and Structure*, Cambridge (Mass.): The Massachusetts Institute of Technology Press.
- Vogel, Irene / Kenesei, Istvan (1990): «Syntax and Semantics in Phonology», dins: Zeg, Draga / Inkelas, Sharon (1990), pàgs. 23-35.
- Zeg, Draga / Inkelas, Sharon (1990): *The Phonology-Syntax Connection*, Chicago: The University of Chicago Press.